

XIII Pg 2494/2014-27

III Ips 51/2017-3

PREJETO:

08-10-2018

VIŠJE SODIŠČE V LJUBLJANI
PREJETO
DNE 19.09.2018

VRHOVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI
GLAVNA PISARNA
Prejeto: 21-09-2018
Sprejet:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Vrhovno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali vrhovni sodniki Vladimir Balažic kot predsednik ter dr. Miodrag Đorđević, dr. Mile Dolenc, Franc Seljak in mag. Rudi Štravs kot člani,

v gospodarskem sporu tožeče stranke: **OBČINA POSTOJNA**, Ljubljanska cesta 4, Postojna, ki jo zastopa Odvetniška pisarna Mužina, Žvipelj in partnerji d. o. o. iz Ljubljane, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, Gregorčičeva ulica 20, Ljubljana, ki jo zastopa Državno odvetništvo Republike Slovenije,

zaradi plačila **1,298.205,87 EUR s pripadki**,

o reviziji tožeče stranke zoper sodbo Višjega sodišča v Ljubljani I Cpg 99/2016 z dne 11. 4. 2017, v zvezi s sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani XIII Pg 2494/2014 z dne 10. 11. 2015,

na seji **28. avgusta 2018**

RAZSODILO:

- I. Reviziji se ugodi ter se sodba sodišča druge stopnje spremeni tako, da se pritožba tožene stranke zavrne in se potrudi sodba sodišča prve stopnje.
- II. Tožena stranka mora v 15 dneh od vročitve te sodbe povrniti tožeči stranki 7.002,80 EUR stroškov pritožbenega odgovora in 8.747,40 EUR stroškov revizije (oboje z morebitnimi zakonskimi zamudnimi obrestmi od 16-ega dne).

OBRAZLOŽITEV:

Dosedanji potek postopka

1. Tožeča stranka od Republike Slovenije zahteva plačilo materialne škode, ki naj bi jo utrpela zaradi protipravnega ravnanja davčnega organa v postopku odmere nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča (v nadaljevanju NUSZ) zavezancu za plačilo davka, to je Ministrstvu za obrambo Republike Slovenije (v nadaljevanju MORS). Ker se je davčni organ oprl na razveljavljeni predpis, je ravnal protipravno in zavezancu za sporna zemljišča ni odmeril ustreznega NUSZ; tožeča stranka kot upravičenka iz naslova tega davka pa je bila posledično oškodovana v višini neodmerjenega in nepobranega davka.
2. Pred Davčnim uradom Postojna je tekel postopek¹ za odmero NUSZ zavezancu MORS, med drugim tudi za nezazidana stavbna zemljišča v k.o. Postojna in k.o. Matenja vas, ki v naravi predstavljajo območje vojaškega vadišča Poček in objekt na naslovu Kolodvorska 5, Postojna. Po izdaji prvostopenjske odločbe, s katero je davčni organ MORS odmeril NUSZ tudi za omenjena zemljišča, je ta vložil pritožbo. Ministrstvo za finance kot drugostopenjski organ je odločbo prve stopnje razveljavilo in zadevo vrnilo v ponovno odločanje z določenimi napotki, med drugimi tudi z napotkom, naj prvostopenjski organ ugotovi, ali so nezazidana stavbna zemljišča morebiti res oproščena plačila NUSZ (zaradi statusa zemljišča, ki se uporablja za potrebe ljudske obrambe po določbi prvega odstavka 59. člena ZSZ-84). Prvostopenjskemu organu je v tem času Ministrstvo za infrastrukturo na zaprosilo (takratne) Davčne uprave posredovalo svoje stališče o tem, da sporne nepremičnine na podlagi veljavne zakonodaje predstavljajo izjemo od obveznosti plačila NUSZ.

¹ Postopek je tekel v letu 2013, tožeča stranka pa je tožbo vložila dne 17. 6. 2014. Med pravnim postopkom je razširila tožbeni zahtevek še na pre malo odmerjen NUSZ v letih 2014 in 2015.

3. Organ prve stopnje je po razveljavitvi prvotne odločbe v ponovnem odločanju na podlagi mnenja Ministrstva za infrastrukturo zavzel drugačno materialnopravno stališče, zato MORS ni odmeril NUSZ za sporne nepremičnine. Tožeča stranka ni imela položaja stranke v postopku odmere NUSZ, saj gre za davčno-pravno razmerje med davčnim organom in zavezancem. Po drugem odstavku 93. člena Zakona o lokalni samoupravi (v nadaljevanju ZLS) ima pravico biti obveščena; po ustaljeni sodni praksi pa nima pravice udeležbe, saj v takšnem postopku ne varuje svojih pravic ali pravnih koristi in torej nima pravnega interesa, temveč dejanskega (pridobiti čim več sredstev v občinski proračun). Tožeča stranka je tako v davčnem postopku organu na njegov poziv posredovala svojo interpretacijo zakonodaje, ki pa je davčni organ ni upošteval in se do nje ni opredelil. Tožeča stranka, ki v okviru davčnega postopka ni mogla varovati svojega položaja, je zato sprožila predmetni postopek na podlagi odškodninske odgovornosti države.
4. *Sodišče prve stopnje* je ugodilo tožbenemu zahtevku tožeče stranke in toženi stranki naložilo plačilo skupaj 1,298.205,87 EUR z ustreznimi pripadki, kar predstavlja odmero NUSZ za sporna zemljišča zavezanca MORS za leta 2013, 2014 in 2015 (I. točka izreka), v manjšem delu zavrnilo obrestni del zahtevka (II. točka izreka) ter toženi stranki naložilo povrnitev 10.940,35 EUR stroškov postopka tožeče stranke (III. točka izreka).
5. *Sodišče druge stopnje* je ugodilo pritožbi tožene stranke ter spremenilo sodbo sodišča prve stopnje tako, da je v celoti zavrnilo tožbeni zahtevek (I. točka izreka), tožeči stranki pa naložilo povrnitev 3.595,00 EUR stroškov pritožbenega postopka tožene stranke z morebitnimi zakonskimi zamudnimi obrestmi (II. točka izreka).
6. Tožeča stranka je vložila revizijo zaradi zmotne uporabe materialnega prava ter zaradi bistvenih kršitev določb pravnega postopka. Primarno je predlagala ugoditev reviziji s spremembo sodbe sodišča druge stopnje in zavrnitvijo pritožbe tožene stranke; podredno pa razveljavitev izpodbijane sodbe in vrnitev zadeve sodišču druge stopnje v ponovno sojenje. Pri tem je priglasila stroške revizijskega postopka z morebitnimi zakonskimi zamudnimi obrestmi.
7. Revizija je bila vročena toženi stranki, ki pa nanjo ni odgovorila.

Uporaba ZPP(-E)

8. Odločba, s katero se je končal postopek pred sodiščem prve stopnje, je bila izdana 10. 11. 2015, kar je pred 14. 9. 2017, ko se je začel uporabljati Zakon o

spremembah in dopolnitvah Zakona o pravnem postopku (Ur. l. RS, št. 10/2017; v nadaljevanju ZPP-E). Zato se je postopek pred Vrhovnim sodiščem (na podlagi 125. člena ZPP-E) izpeljal po določbah Zakona o pravnem postopku (ZPP), ki so se uporabljale do začetka uporabe ZPP-E.

Dejanska podlaga spora

9. Tožena stranka oziroma pristojni davčni organ je do vključno leta 2012 MORS kot zavezancu za plačilo NUSZ za nepremičnine, ki se nahajajo v k.o. Postojna in k.o. Matenja vas, odmerjal NUSZ, do prejema katerega je upravičena tožeča stranka (Občina Postojna). V letih 2013, 2014 in 2015 pa tožena stranka tega davka za navedene nepremičnine ni odmerila oziroma ga je odmerila drugače kot je bila dotedanja praksa, in to kljub opozorilu tožeče stranke, da svojo odločitev opira na razveljavljeni predpis.

Razlogovanje sodišč prve in druge stopnje

10. *Sodišče prve stopnje* je ugotovilo, da je tožena stranka tožeči stranki odškodninsko odgovorna, saj se je pri izdaji odločbe oprla na razveljavljen predpis, konkretno na prvi odstavek 59. člena ZSZ-84. Sodišče prve stopnje je tak zaključek sprejelo na podlagi široko obrazložene interpretacije (v času odločanja) veljavnih predpisov in (v 14. točki obrazložitve) dodalo, da „okoliščina, da je tožena stranka vse do vključno prve odmere NUSZ zavezancu Ministrstvu za obrambo Republike Slovenije - MORS za leto 2013, ki je bila pozneje razveljavljena, odmerilo NUSZ tudi za sporna zemljišča za obrambne namene, utrjuje sodišče v prepričanju, da je bila enaka razlaga in uporaba pravnih predpisov do leta 2013 takšna, da se NUSZ odmerja tudi za zemljišča, ki se uporabljajo za vojaške namene. V letu 2013 se nobeden predpis na tem področju ni spremenil.“
11. Na tej podlagi je sodišče prve stopnje presodilo, da je izpolnjena predpostavka protipravnosti, s postopanjem v konkretnem primeru (ko je tožena stranka za sporna zemljišča do leta 2012 NUSZ odmerila, leta 2013 pa ne več, čeprav se v tem obdobju zakonodaja ni spremenila) pa je podana tudi odgovornost tožene stranke, ki se domneva.
12. *Sodišče druge stopnje* se s presojo sodišča prve stopnje ni strinjalo. Ponudilo je svojo interpretacijo (takrat) veljavne zakonodaje in zaključilo, da sporna določba ZSZ-84 ni bila razveljavljena, zaradi česar tožena stranka ni ravnala protipravno. Dodalo je, da tudi če bi se njegovo materialnopravno naziranje izkazalo za napačno, odškodninska odgovornost tožene stranke ni podana že zato, ker

nepravilna uporaba materialnega prava sama po sebi ne pomeni avtomatsko protipravnega ravnanja tožene stranke; okoliščine, ki bi pomenile odstop od potrebne skrbnosti, kar bi utemeljevalo odgovornost tožene stranke, pa v konkretnem primeru niso izkazane.

Revizijske navedbe

13. Revidentka sodišču druge stopnje očita zmotno uporabo materialnega prava in ponovi svojo interpretacijo zakonodaje v zvezi z vprašanjem odmere NUSZ za sporna zemljišča v lasti zavezanca MORS. Davčni organ naj bi svojo odločitev o neodmeri NUSZ oprl na razveljavljeni predpis, kar izhaja iz odločbe US RS U-I-173/02 z dne 16. 12. 2004. Sodišče druge stopnje naj bi popolnoma nekritično zaključilo, da protipravnost ni podana, čeprav je davčni organ postopal v nasprotju z dotedanjo prakso in v nasprotju z dolžno skrbnostjo, saj je vse do leta 2012 odmerjal NUSZ, leta 2013 pa na podlagi razveljavljenega predpisa ne več, na kar ga je tožeča stranka večkrat opozorila.
14. Revidentka sodišču druge stopnje očita tudi kršitev pravil pravnega postopka, saj naj bi z ugotovitvijo, da ni podana protipravnost, prekoračilo pooblastila, ki jih ima v zvezi s pritožbeno presojo. Tožena stranka namreč v pritožbi ni ugovarjala zaključku prvostopenjskega sodišča o podani protipravnosti ravnanja organa tožene stranke. S tem naj bi sodišče druge stopnje kršilo načelo dispozitivnosti in pravdni stranki neenako obravnavalo, kar pomeni kršitev ustavnih načel in jamstev tožeče stranke, konkretno pravice do poštenega sojenja ter načela zakonitosti in enakopravnosti. Odločitev naj bi bila arbitrarna in naj bi predstavljala kršitev načela zaupanja v pravo, načela zakonitosti ter kršitev enakega varstva pravic in enakosti pred zakonom. Sodišču druge stopnje še očita, da je glede spornih določb materialnega prava v celoti povzelo (napačno) interpretacijo tožene stranke iz pritožbe, medtem ko se do njene interpretacije sploh ni opredelilo, kar predstavlja kršitev iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP.

Presoja utemeljenosti revizije

15. Vrhovno sodišče preizkusi sodbo sodišča druge stopnje samo v tistem delu in glede tistih razlogov, zaradi katerih je bila revizija vložena (371. člena ZPP).
16. Revizija je utemeljena.

O (ne)veljavnosti spornega predpisa

17. Davčni organ je svojo odločitev o neodmeri NUSZ oprl na določbo prvega odstavka 59. člena Zakona o stavbnih zemljiščih (Ur. l. SRS, št. 18/1984 s spremembami in dopolnitvami; pred tem in v nadaljevanju ZSZ-84), na podlagi katere so bila stavbna zemljišča, ki se uporabljajo za potrebe ljudske obrambe,

izvzeta iz odmere NUSZ. ZSZ-84 je bil s sprejetjem novega Zakona o stavbnih zemljiščih (Ur. l. RS, št. 44/1997 s spremembami in dopolnitvami; v nadaljevanju ZSZ-97) razveljavljen, razen v delu, ki se nanaša na NUSZ (prva alineja prvega odstavka 56. člena ZSZ-97). V letu 2002 je bil sprejet Zakon o urejanju prostora (Ur. l. RS, št. 110/2002 s spremembami in dopolnitvami; v nadaljevanju ZUreP-1), ki je z določbo 179. člena razveljavil ZSZ-97, razen prve alineje prvega odstavka 56. člena, na podlagi katere so ostale v veljavi določbe ZSZ-84 o NUSZ. V 180. členu ZUreP-1 je bilo določeno, *da se določbe o NUSZ uporabljajo za tista stavbna zemljišča, ki jih kot taka določa zakon, ki ureja graditev objektov*. Zakon o graditvi objektov (Ur. l. RS, št. 110/2002 s spremembami in dopolnitvami; v nadaljevanju ZGO-1) pa je v 7. poglavju vseboval določbe o uskladitvi predpisov o stavbnih zemljiščih. Med drugim je v 218. členu uzakonil novo definicijo zazidanega in nezazidanega stavbnega zemljišča; s to definicijo pa je zajel tudi izjeme, ki se zaradi namena uporabe (za potrebe zdravstva, socialnega in otroškega varstva, šolstva, kulture, znanosti, športa in javne uprave) oziroma vrste dopustne gradnje (objekti gospodarske javne infrastrukture) ne štejejo za zazidana oziroma nezazidana stavbna zemljišča. Po pravilu *lex posterior derogat legi priori* so določbe 218. člena ZGO-1, upoštevaje določbo 180. člena ZUreP-1, ki so na novo definirale tudi izjeme, razveljavile izjeme po prvem odstavku 59. člena ZSZ-84. Takšen zaključek izhaja tudi iz odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije (pred tem in v nadaljevanju US RS) U-I-173/02 z dne 16. 12. 2004, s katero je US RS zavrglo zahtevo tožnice za oceno ustavnosti prvega odstavka 59. člena ZSZ-84, ker je ugotovilo, da je bila ta določba z drugim odstavkom 218. člena ZGO-1 razveljavljena.

18. Takšna zakonska ureditev je bila veljavna vse do sprejetja Zakona o davku na nepremičnine (Ur. l. RS, št. 101/2013; v nadaljevanju ZDavNepr), ki je začel veljati 1. 1. 2014 in je z določbami 33. člena izrecno razveljavil tako določbe ZSZ-84 o NUSZ kot tudi določbe 218. člena ZGO-1. Ta zakon je veljal le kratek čas, saj je bil z odločbo US RS U-I-313/13 z dne 21. 3. 2014 razveljavljen (1. točka izreka). Z isto ustavno odločbo je bilo še odločeno, da se do drugačne zakonske ureditve obdavčitve nepremičnin še naprej uporabljajo predpisi iz prve do pete alineje 33. člena ZDavNepr (3. točka izreka), med njimi torej tudi določbe ZSZ-84 o NUSZ in določbe 218. člena ZGO-1, ter da se na podlagi teh predpisov za leto 2014 odmeri NUSZ v celoletni višini (4. točka izreka).
19. Iz obrazloženega izhaja, da je bila določba prvega odstavka 59. člena ZSZ-84 s sprejetjem ZUreP-1 in ZGO-1 v letu 2002 razveljavljena ter da v času odločanja davčnega organa v letih 2013, 2014 in 2015 (tudi tega leta namreč ni prišlo do drugačne zakonske ureditve obdavčitve nepremičnin) ni veljala. Zato revizijsko sodišče ugotavlja, da je davčni organ v postopku odmere NUSZ svojo odločitev oprl na razveljavljeni predpis in s tem ravnal protipravno.

O odgovornosti tožene stranke

20. Vsakdo ima pravico do povračila škode, ki mu jo v zvezi z opravljanjem službe ali kakšne druge dejavnosti državnega organa, organa lokalne skupnosti ali nosilca javnih pooblastil s svojim protipravnim ravnanjem stori oseba ali organ, ki tako službo ali dejavnost opravlja (prvi odstavek 26. člena Ustave Republike Slovenije, v nadaljevanju URS). V URS predvidena odgovornost države je podnormirana. Dopolnjujejo jo določbe Obligacijskega zakonika (v nadaljevanju OZ), ki zadevajo splošno odškodninsko odgovornost. Splošna pravila o odškodninskih obveznostih pa za nastanek odškodninske odgovornosti poleg protipravnosti ravnanja po določbi prvega odstavka 26. člena URS terjajo še nastanek škode, vzročno zvezo med protipravnim ravnanjem in škodo ter krivdo. Medtem ko mora protipravno ravnanje, škodo in vzročno zvezo dokazati oškodovanec (tožnik), pa je trditveno in dokazno breme glede krivde na tožencu, kot je jasno določeno v 131. členu OZ. Krivda pa je podana, kadar oškodovalec povzroči škodo namenoma ali iz malomarnosti (135. člen OZ).
21. Tožeči stranki, ki je po Zakonu o financiranju občin upravičena do prejema sredstev iz naslova NUSZ, je s protipravnim ravnanjem davčnega organa, ko je svojo odločitev o neodmeri NUSZ oprl na razveljavljeni predpis, brez dvoma nastala škoda v višini neodmerjenega in nepobranega NUSZ; med protipravnim ravnanjem in zatrjevano škodo pa je podana tudi vzročna zveza, kot je to pravilno pojasnilo že sodišče prve stopnje v 17. točki obrazložitve svoje sodbe.
22. Tožeča stranka je odškodninsko odgovornost države utemeljevala s tem, da je davčni organ svojo odločitev oprl na razveljavljeni predpis, pri tem pa je neutemeljeno odstopil od svoje dotedanje prakse, saj je do vključno leta 2012 odmerjal NUSZ za sporna zemljišča, od leta 2013 dalje pa ne več. Davčni organ je po prepričanju tožeče stranke ravnal samovoljno, saj je tožeča stranka v celotnem postopku odmere NUSZ aktivno sodelovala ter celo na zahtevo davčnega organa podala mnenje glede upravičenosti odmere NUSZ za sporna zemljišča in davčni organ opozorila na to, da gre za razveljavljen predpis (do česar pa se organ v obrazložitvi odločbe o (ne)odmeri NUSZ ni opredelil).
23. Davčni organ je do vključno leta 2012 zavezancu MORS odmerjal NUSZ za sporna zemljišča in se ni opiral na določbo prvega odstavka 59. člena ZSZ-84, ki je stavbna zemljišča, ki so se uporabljala za potrebe ljudske obrambe, izvzela iz odmere NUSZ; leta 2013 pa je od takšne prakse odstopil in na podlagi te (sicer razveljavljene) določbe NUSZ ni odmeril, kljub temu da se področna zakonodaja v tem času ni v ničemer spremenila. Kot je pravilno presodilo že sodišče prve

stopnje, ki mu revizijsko sodišče pritrjuje, takšna okoliščina kaže na to, da je bila razlaga in uporaba pravnih predpisov do leta 2013 takšna, da se NUSZ odmerja tudi za zemljišča, ki se uporabljajo za vojaške namene, in da torej izjeme iz prvega odstavka 59. člena ZSZ-84 ne veljajo.

24. Tožnica je v davčnem postopku davčni organ na neveljavnost določbe prvega odstavka 59. člena ZSZ-84 ustrezno opozorila. Tožeča stranka v postopku odmere NUSZ sicer ni imela položaja stranke ali udeleženca, temveč v skladu z ZLS le pravico biti obveščena, vendar pa jo je davčni organ sam pozval, naj poda svoje mnenje v zadevi. Tožnica, ki je v davčnem postopku zasledovala legitimen interes po pridobitvi sredstev v občinski proračun, je tako v njem sodelovala na poziv davčnega organa, ki pa je njena stališča popolnoma prezrl in se v obrazložitvi odločbe do njih ni opredelil.
25. Glede na takšno postopanje davčnega organa, ko je brez posebne obrazložitve spremenil svojo dotedanjo prakso ter odločbe v letih 2013, 2014 in 2015 oprl na razveljavljeni predpis, na kar ga je tožeča stranka večkrat pisno opozorila (po tem, ko jo je davčni organ k temu sam pozval, vendar pa se nato do njenih stališč ni opredelil), se revizijski očitke o tem, da je davčni organ postopal v nasprotju z dolžno skrbnostjo, izkaže kot utemeljen. Gre namreč za nerazumno in neobrazloženo odstopanje od dotedanje davčne (odmerne) prakse, kar kaže na kvalificirano stopnjo protipravnosti.
26. V primerih odškodninske odgovornosti države zaradi protipravnega ravnanja državnega organa nepravilna uporaba materialnega prava s strani državnega organa sama po sebi še ne pomeni avtomatsko protipravnega ravnanja tožene stranke. „Ex iure imperii delikt“ (za razliko od klasičnega civilnega delikta) upošteva posebnost oblastnega ravnanja, kar se kaže v drugačni presoji odškodninske odgovornosti. Seveda je presoja protipravnosti ravnanja organa države odvisna od neskladnosti s pravom, vendar pa vsako neskladje s pravom še ni podlaga za odškodninsko odgovornost.² V konkretnem primeru pa nerazumen in neobrazložen odstop davčnega organa od njegove dotedanje prakse utemeljuje zaključek o kvalificirani stopnji kršitve.
27. Tožena stranka bi se lahko odškodninske odgovornosti razbremenila le tako, da bi postopala skladno z določbo 131. člena OZ, ki dopolnjuje podnormirano določbo 26. člena URS in uveljavlja obrnjeno dokazno breme glede krivde: da bi zatrjevala in dokaz(ov)ala, da je davčni organ ravnal s potrebno skrbnostjo, česar pa v tem postopku ni storila. Revizijsko sodišče tako pritrjuje zaključku sodišča prve stopnje, da je toženka tožnici odškodninsko odgovorna zaradi ravnanja davčnega organa v postopku odmere NUSZ.

2 Sodba VS RS III Ips 5/2014 z dne 25. 3. 2014.

O zatrjevanih postopkovnih kršitvah sodišča druge stopnje

28. Neutemeljeni pa so revizijski očitki o tem, da je sodišče druge stopnje prekoračilo svoja pooblastila, ki jih ima v zvezi s pritožbeno presojo, ko naj bi, kljub temu da tožena stranka ni ugovarjala zaključku prvostopenjskega sodišča o podani protipravnosti, sprejelo zaključek, da ta ni podana, in da je zagrešilo bistveno kršitev določb pravnega postopka, ker se ni opredelilo do materialnopravnega naziranja tožeče stranke.
29. Po določbi drugega odstavka 350. člena ZPP sodišče druge stopnje po uradni dolžnosti pazi na pravilno uporabo materialnega prava. Vprašanje, ali so konkretna ravnanja državnega organa temelj za odškodninsko odgovornost države, pa pomeni subsumpcijo dejstev pod pravno normo in s tem uporabo materialnega prava. Sodišče druge stopnje je tako tudi ob odsotnosti pritožbene graje po uradni dolžnosti presojalo materialno pravo, ki ga je glede na predhodno obrazložitev sicer uporabilo zmotno, ni pa s tem zagrešilo očitane bistvene kršitve določb pravnega postopka.
30. Glede opredelitve do izpostavljenih pravnih vprašanj pa zadostuje, da jim zavzeta stališča sodišča druge stopnje logično nasprotujejo, in ni treba, da bi se sodišče druge stopnje izrecno opredelilo do materialnopravne interpretacije tožeče stranke. Zadostuje, da je njegovo stališče razvidno iz konteksta celotne obrazložitve odločbe; zato je očitek sodišču druge stopnje, da je zagrešilo kršitev iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, neutemeljen.
31. Glede posplošeno zatrjevanih kršitev ustavnih načel in jamstev revizijsko sodišče ugotavlja, da je nanje zadostno odgovorjeno že v 29. in 30. točki obrazložitve te odločbe; zato se do njih ni dodatno opredeljevalo.

Odločitev o reviziji

32. Vrhovno sodišče je s tem odgovorilo na revizijske navedbe, ki so bile po njegovi materialnopravni presoji bistvene za odločitev.
33. Ker je glede na obrazloženo sodišče druge stopnje zmotno uporabilo materialno pravo, pritožbene navedbe tožene stranke pa so tudi ob odločitvi Vrhovnega sodišča ustrezno izčrpane, je Vrhovno sodišče v skladu s 380. členom ZPP reviziji tožeče stranke ugodilo ter spremenilo sodbo sodišča druge stopnje tako, da je zavrnilo pritožbo tožene stranke in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje (I. točka izreka).

Odločitev o stroških revizijskega postopka

34. Ker je tožeča stranka z revizijo uspela, ji je dolžna tožena stranka v skladu z drugim odstavkom 165. člena ZPP in v povezavi s prvim odstavkom 154. člena ZPP povrniti 7.002,80 EUR stroškov pritožbenega odgovora (II. točka izreka), ki jih sestavlja 5.720,00 EUR nagrade za pritožbeni postopek, 20,00 EUR pavšalnega zneska za izdatke za stranko ter 1.262,80 EUR priglašene 22 % davka na dodano vrednost, z morebitnimi zakonskimi zamudnimi obrestmi.
35. Ker je tožeča stranka z revizijo uspela, ji je dolžna tožena stranka v skladu z drugim odstavkom 165. člena ZPP in v povezavi s prvim odstavkom 154. člena ZPP povrniti 8.747,40 EUR stroškov revizije (II. točka izreka), ki jih sestavlja 7.150,00 EUR nagrade za postopek z revizijo, 20,00 EUR pavšalnega zneska za izdatke za stranko ter 1.577,40 EUR priglašene 22 % davka na dodano vrednost, z morebitnimi zakonskimi zamudnimi obrestmi.

Ljubljana, 28. avgust 2018

Predsednik senata:

Vladimir Balažic, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.
Podpis pristojnega delavca sodišča: